

Hong Kong, 1997

Všechno se událo tak rychle. Ještě v březnu nebylo vůbec jasné, jestli se mi podaří vyřídit pracovní vízum do Hongkongu na britském konzulátu, protože od 1. července přejde území pod čínskou správu, a 18. června 1997 přistávám na letišti Kai Tak, abych v tomto koutě Asie začala novou část svého života.

Teoretické přípravy proběhly už doma, sháněla jsem si veškeré možné informace o tom, co by mě tady mohlo zaskočit, překvapit, nebo tak nějak ohromit, a že toho bylo požehnaně!

Minulý rok jsem se s cestovkou vydala na okružní cestu do Číny. To by mi snad mohlo částečně pomoci se vypořádat s mým nynějším působištěm a lidmi tady, i když chápu, že život v této sedmimilionové městské džungli bude opravdu odlišný od toho „pevninsky“ čínského.

Cesta byla vyčerpávající, přesun z Moravy do Prahy, odlet do Frankfurtu, dlouhé čekání na přípoj a potom jedenáct hodin ve vzduchu. Sice jsem s létáním měla dřívější zkušenosti, i když jen na kratší vzdálenosti a menšími stroji, a výlet do Číny byl organizován cestovkou, ale i tak jsem do boeingu Lufthansy nastupovala s opravdu velkým respektem a pro jistotu se ptala ještě souseda u okýnka, jestli to skutečně letí do Hongkongu. Ten se jenom nevěřičně uculil a pak už na mě celou dobu nepromluvil jediné slovo. Asi jsem se mu zdála podezřelá hned od začátku.

Tomuhle všemu předcházelo loučení s Tomášem. Přestože jsem myslela, že to dám, slzy se mi hruly do očí a já nemohla mluvit. Chtěla jsem být silná a vypadat odhodlaně a nezávisle, ale opak byl pravdou. Tom to